

משקל של ונוס

כאשר אדי האמש (רוברט חוקר), פקיד נמוך בבית מסחר ניו-יורקי, קיבל הוראות מאת מנהלו לתקן את המסך העוסף את הפסל העתיק של ונוס מאנטוליה, משך אותו יופיו של הפסל, עד כדי כך שהטביע נשיקה על שפתיו.

כך קמה ונוס לתחיה והתאהבה באדי, שלא היה, כדבר עצמו, בחור פיקח ביותר. מחוץ לזה היתה לאדי כלה קנאית מאד (אולגה סאן חואן) חנוס היתה לבושה כסור גה לבנה ודקה מאד והיא עקבה אחרי אדי אל דירתו. מלבדה, עקבה אחרי אדי גם אל משטרה שחשדה בו בהעלמת הפסל, ובצדק, כי ונוס לא הניחה לו להתרחק ממנה.

מצבים טובים לקומדיה קטנה. ואכן, הסי-רט, המבוסס על מחזה מוסיקאלי נודע שני שא את אותו השם, הוא למשעשע.

ונוס מצאה לה מושא אהבה ויפה ביותר, בדמותה של אווה גארנר ורוברט חוקר, איב ארדן, והשחקנים האחרים ממלי-אים את תפקידיהם בכשרון ובמקץ.

משקל של ונוס איננו יכול להתשב לסרט מוסיקלי. יש בו רק שלושה שירים,

במקרה זה, אווה הגיעה להוליווד בדרך לא רגילה במקצת ובמפתיע. היא נולדה ב-עיר קטנה בדרום ארצות הברית, בת הדי-קונים במשפחה של ששה ילדים.

אחותה הבכירה נשאה לצלם ניו-יורקי, וכאשר החליטה אווה להיות דוגמנית ונסי-עה אל העיר הגדולה, התארתה אצל אחי-תה. גיסה צילם אותה באולפנו, ומבלי ידי-עתה שלח את התמונות אל חברת מסרו. אווה המופתעת הוזמנה אל בא כוח החברה לבחינה ונכשלה. המבטא הדרומי שלה היה בעוכריה. אולם היא לא נואשה ובעזרתם של מורים מומחים ועבודה קשה תקמה את המבטא הקולק. מבחן-סרט חדש נתן עתה תוצאות טובות. היא נשלחה להוליווד והי-פיעה בתפקיד בן רגע בסרט של גורמה שירז ומלביץ דאגלאס. ובסרט זה הפליט הי-במאי לאונרד את הנבואה המובאת לעיל. תפקידים נוספים ניתנו לאווה בהתמדה.

בינתיים נשאה לשני אנשים, בזה אחר זה, כמוכח: למיקי רוני ולארטי שו, ומש-ניהם התגרשה. אווה איננה שחקנית גדולה, יתכן שאיננה שחקנית כלל. אך היא יודעת להראות כשחקנית, יש לה אישיות והיא יפה מאד (מטר ששים וחמשה, עינים ירוד-קות). היא הוכחה נוספת לדעה שהאישיות חשובה בקולנוע מן הכשרון.

סודה של אשה

הצופה המסכן משלה את עצמו לפעמים, בקבעו שסרט זה או אחר הוא הגרוע ביותר, תר, שיכול להיוצר אי-שם, אי-מתי, המציג אות משליכה תמיד משהו חדש אל בד הי-קולנוע, משהו גרוע מן השיא הקודם. מש-הו כזה הוא סודה של אשה.

סודה של אשה מצטיין בזה, שהוא דע מתחילתו ועד סופו, מן הכתובת לראשונה ועד המלה „סוף“. ללא הפוגה אחת יחידה וקצרה, ללא שורת שיח אחת טובה, ללא שניה אחת של משחק טוב או בימוי של ממש. בקיצור, הסרט הוא כה רע, שיש לראותו, כדי להבין כמה רע יכול להיות סרט.

העלילה, המבוססת, כביכול, על רומאן מאת זיקי באום, מספרת על זמרת מפורסמת בשם מאריאן (מורין אוהרה) המאבדת את קולה. היא אכולת יאוש. כדי להתנחם, היא אוספת אל ביתה נערה פשוטה אך בעלת קול טבעי, סוזאן (גלוריה גראהם) והופכת אותה זמרת. אולם סוזאן היא כפויט טובה ואינה נוטה למלא את כל הוראות מיטיבתה. שתי הנשים רבות, נשמעת יריה, סוזאן מוטלת על הארץ כשכדור תקוע בסמוך ללבה. היא מפרפרת בין ההיים והמות יומיים. בכל אותו זמן טוענת מאריאן, שהיא היא שירתה בסוזאן. הכל מאמינים לה, ובי-ניהם גם התובע הכללי. רק ידידה הטוב, הפסנתרן בעל שגרון הגדלות, לוק (מלביץ דאגלאס) בטוח בקיומן כפיה. האמת מתגלה לאחר תשע מערכות מסגפות.

מתברר התסריט עמדו, כפי הנראה, על המלאכותיות של העלילה וניסו להחיותה בבדיחות רבות. לאלה המשתוקקים לכתוב בשביל הקולנוע, הרי שתיים שלוש דוגמ-אות:

- „מדוע היא נסעה לפאריס?“
- „כדי לנסוע לפריס אין צורך ב„מדוע“.“
- „האם הדלת, שכתוב עליה „חדר המתנה“, היא דלת חדר ההמתנה?“
- „היו לתומורת שלשה כלים: פסנתר, כסא ופסנתרן. אני הייתי הפסנתרן.“

אווה גארנר, ונוס השפתים נושקו

וחבל על קמצנות זו, המתבר אינו אחר מא-שר קורט חיייל המנות.

אווה גארנר, אמר רוברט ז. ליי-אונרד, הבמאי שהדריך את צעדיה הרא-שונים של השחקנית חומת השער בהוליו-כוד: הנערה הזאת תהיה כוכב. הוא צדק,

קפה ביער. קרן אור אחת ויחידה ב-ערב ספוג שעמום, הוא הסרט המצוייר קפה ביער. המוצג לפני סודה של אשה. זהו אחד מסרטי המשוחזרים ביותר של דיסני. בלי מיקי מאוז או דונאלד, אבל מאולט דמר-יות חדשות נפלאות: גחליליות, חפושיות, תולעים, חסילים ועכביש הרקוד ריקוד אפאשי. זהו דיסני המזכיר בעליותו, בהמ-צאותיו המהוכחות, את סרטי הקצרים המצוינים הראשונים (מחול השלדים). גם השימוש בצבע הוא הפעם נכון וקדוני. הרבה ירוק וצהוב ומעט מאד אדום וכחול הורשם הכללי הוא בהרבה יותר טוב, מא-שר בכל סרט צבעוני אחר של דיסני. לאלה שראו בדאבון את יריותו של דיסני בש-ניב האחרונות, הסרט הקצר הזה הוא מנה הזיקה של עיבוד. הוכחה ברורה שדיסני

לשיפור המצב, והמפיקים חיפשו מוצא: הם החלו לפזול בעין אחת לעבר הדולרים, שנצטברו מהכנסות האמריקאיים, והוקפאו לפי הסכם בלג'ביורנס, ובעין שניה אל שותפים אירופיים. כך החלה אופנה חדשה בקולנוע הצרפתי — סרטים בעלי שתיים יארבע גירסאות; — פרנקו-אמריקאית (במעגל); פרנקו-איטלקית (פאוסט, פאביו-זה); אנגלו-צרפתית (מריה צ'יבולן) או פרנקו-גרמנית; הסרטים בשיתוף ממון, כוכ-בים, במאים וסודיות של הארצות המפ-רות כדי שסרט כגון זה ידבר כולו צרפתית, מתאימים תרגום מילולי לחלקים הדוברים שפה זרה.

את שא הבינלאומיות הקולנועית השיגה פארו בהצגת הכבודה העולמית שלה „נשים ללא שם“ — סרטו של הבמאי ההונגרי

סימון סימון, דינא גלין (במעגל) השיניים נשברו

גזה (אי שם באירופה) רדאביאני; היצירה הסרטית באיטליה על ידי מפיקים בעלי דולרים מוקפאים בצרפת, על חיי גשים אירופיות, שנתפסו ללא דרכונים או כרטיסי זהות ונכלאו במחנה-הסגר איטלקי. כוכבות צרפתיות (סימון סימון) ואיטלקיות (ולנטין קורטז) גילמו תפקידי אנגליות, ציניות, גרמניות. הסרט דובר 4 שפות, ויעובד בארבע גירסאות שלמות, המבטיחות גדולות מבחינה מסחרית; אלא שמרוב פשרות איבד רדאביאני את החוט המאחד של הנושא, והמחאה נגד העוול הסוציאלי, שנעשה בנשים, טובעת בבליט לשונוניתהן.

השבוע החלו בסטודיו הפאריזאי „ביאנז-קורט“ בניסיון חדש בהסרטה „מוסיה פאבר“ — סיפור חייו של הוקר החריקים המפורסם, בן המאה ה-19 (שעל סמך נסיונותיו מח-שים אנשי מדע אמריקאיים דרכים חדשות להרדמה בעת ניתוחים). הקטע על הנסיו-נות בחריקים הוסרט בפילדלפיה בעוד שהע-לילה, המתרחשת בדרום צרפת, תוסרט כאן בכיכובו של פייר פרנה, ולהקה שכולה צרפתית. תיעשה גם גירסא אמריקאית מקורית, ללא הוצאות כפולות: כל סצנה תצולם פעמיים, ועל כל השחקנים הצרפ-תיים לשבור את שיניהם גם באמריקאית.

אין ספק שתעידה של התעשייה האיר-ופית כולה, כיום, תלוי בהצלחת נסיונות אלה. המפיקים הצרפתיים פזולים כבר לעבר ישראל ואינם מתיראים אפילו מל"י מוק-פאות בישראל: זה עתה הושלם עיבוד לעברית של הסרט בעל הפרס „צדק נעשה“, והקריין, המנחה את העלילה, ידבר עברית (טולי רביב).

עודנו אמן גדול מאד, שמקור יצירתו רחיק מהיות יבש.

צרכה

תעשיית העיניים הפוזלות

ייצור הסרטים הצרפתיים הגיע, מאז 1950, לפיסגה הכמותית, שעליה עמד לפני המלחמה — 109 סרטים ארוכים הושלמו עד היום; ביניהם 50 קומדיות. 40 דרמות, 19 מלודרמות. חמשה זכו בפרסים בפס-טיבלים בינלאומיים: „במעגל“ (אופולוס), הוד מעלתו, מר דופונט (בלאסטי), אוריפאוס (קוקטו), האלוהים רוצה באנשים, וצדק נעשה — אחד הנושאים המעניינים, שהוסי-רטו בשנים האחרונות: האם מסוגלים שופטים ומושבעים להוציא משפט צדק?

לעומת היצירות בעלות-הערך, עומדים שאר הסרטים על רמה נמוכה ביותר. למעשה, שקע הקולנוע הצרפתי בתעשיית סרטים בינוניים מאז פרוץ המלחמה העול-מית. ב-1947 איימה עליו סכנת-חנק: מסך הברזל ירד על חלק גדול משחקיו החיוניים; השכן האיטלקי שב לתחיה ביצירות ניאו-ריאליסטיות (פאזיה, מצחצחי הנעלים), שכבשו את העולם, בעוד שלפי הסכם בלום-בירנס פלשו 111 סרטים אמריקאיים לשנה לצרפת עצמה, והזיקו לתעשיית הסרטים הלאומית. המפיקים, שנותרו לאחר מגיפת פשיטת הרגל, לא יכלו לממן אלא סרטים זולים ופחיתו ערך.

הממשלה הקציבה תמיכה דלה שלא עזרה

ג'ויס הדמיות

הרפתקאות

